

2. postna nedelja – leto B

Jezusova spremenitev

Čez šest dni je Jezus vzel Petra, Jakoba in Janeza in jih same zase peljal na visoko goro. Vpričo njih se je spremenil. Njegova oblačila so postala bleščeča, nadvse bela, da jih tako ne more pobeliti noben belivec na svetu. In prikazal se jim je Elija z Mojzesom in pogovarjala sta se z Jezusom. Oglasil se je Peter in rekel Jezusu: »Rabi, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.« Ni namreč vedel, kaj bi rekel, kajti zelo so se prestrašili. Naredil se je oblak in jih obsenčil. In iz oblaka se je zaslišal glas: »Ta je moj ljubljeni Sin, njega poslušajte!« Ko so se hitro ozrli naokrog, niso videli nikogar več, razen Jezusa samega, ki je bil z njimi.

In medtem ko so šli z gore, jim je naročil, naj nikomur ne pripovedujejo tega, kar so videli, dokler Sin človekov ne vstane od mrtvih. To besedo so ohranili zase in se med seboj spraševali, kaj pomeni vstati od mrtvih. Mr 9,2-10

Čudovito spremenjenje in groza

Šele zadnja leta razumem, zakaj evangelij o Jezusovem spremenjenju sledi Jezusovim skušnjavam v puščavi. Včasih sem si mislil, da je primeren za čas po veliki noči, saj govori o Jezusovi slavi po vstajenju. Danes pa vidim, da je Jezusovo spremenjenje predvsem **spodbuda apostolom, da bi tudi sami zdržali v njihovem bivanju v puščavi in neprestanem 'postu in odpovedi'**. Jezus je slišal apostole tarnati: Kaj nam boš dal, ko hodimo za teboj? Slišal jih je, kako so se spraševali: Kdo je prvi, kdo bo sedel na Njegovi desni, v njegovem kraljestvu? Poznal je njihov odpor do trpljenja. Slišal je Petrov protest, glede trpljenja: Ne, Jezus, ti ne smeš trpeti!

Zato, da bi lahko učenci vztrajali v hoji za njim, v odpovedovanju in postu, se je pred njimi spremenil. **Zanimiva je njihova reakcija: Polotila se jih je groza** oz. v današnjem prevodu zelo so se prestrašili in v tem strahu je **Peter zmedeno predlagal, da bi naredil tri šotore, da bi lahko ostali skupaj**. Strah in želja po biti skupaj, se na nek način izključujeta. Ko so Jezusa prejeli, so se učenci razbežali. Zaprli so se v dvorano in tam molili. Niso pa tiščali za njim, razen radovednega Petra. No, ta ga potem v strahu spet zataji, češ, da ga ne pozna.

Kaj je pomenila ta groza ob spremenjenju? Predstavljam si, da so se ob čudoviti Jezusovi lepoti zgrozili nad svojo umazanijo. Njihovo življenje ni tako neskončno čisto. Daleč od tega! Njihovi ideali so bolj 'uporabni', praktični, oprijemljivi, no bolj iskreno povedano, so pogosto zelo sebični in koristolovski. Jezusova lepota pa je tako vzvišena, da se zgrozijo nad seboj. Ni jim do tega, da bi zbežali! Ta lepota, ob kateri se sicer zgrozijo nad seboj, jih tako privlači, da bi bili kar tam. To je bil tudi Jezusov namen. Pritegniti je želel učence, da bi se ga oklenili. Ob njem bodo varni, ob njem se bodo lahko tudi sami spreminjali v tisto čudovito nebeško lepoto.

Jezus pozna tudi našo grozo in naše želje. Tudi nas jezi, kot apostole: Zakaj nam Bog ne da lažje poti v življenju!? Zakaj vse odpovedi? Zakaj moramo biti čudni, če gremo za njim? Kaj imamo do tega, da se ves čas prizadevamo za neko poštenje? Vse skupaj je neprestan napor, ali se res izplača? Po eni strani nas jezi, po drugi pa čutimo neko neznansko privlačnost. Če se postavimo pred Jezusa, bi od groze nad svojo podobo najraje zbežali, hkrati pa vemo, da je to to, da moramo vztrajati.

V sebi čutimo lepoto, ki nam jo ponuja hoja za Jezusom. **Kot smo razmišljali v skušnjavah, čutimo dvojno podobo o sebi:** sprevrženi moški in ženske, na drugi pa čudovita uresničena moškost in ženskost, v katero smo poklicani. Jezus nam, da bi zmogli vztrajati, tudi danes ponuja svojo spremenjeno podobo. V njegovi lepoti in v lepoti njegove matere Marije, bomo lahko vztrajali. Mogoče se še enkrat vrnimo k skušnjavam, tokrat predvsem s pogledom na lepoto, za katero se želimo odločiti:

Moški si moramo priznati, da nam je nekje v globini jasno, da nismo rojeni za izživiljanje v strasteh, ampak za darovanje. Jezusovo spremenjenje nas želi popeljati v veselje darovanijske ljubezni. Vabi nas, da ne živim zase, ampak **postanemo dar za drugega.**

Tako kot apostoli, si tudi mi želimo takojšnjih rezultatov. Jezus je sejal, a žetev še vedno ni končana. Kako vztrajen in potrpežljiv moški, je bil. Njegov zgled nas vabi, da se podamo na **pot vojaške vztrajnosti in potrpežljivosti.**

Če bi kateri moški na tem svetu imel pravico biti uspešen in pomemben, je to zagotovo Jezus. Razume našo željo po uspehu, a nam s svojim spremenjenjem kaže, da je njegova pomembnost v tem, da je sprejel križ. V smrti na zunaj, je uresničil najvišjo **notranjo moč in veličino.**

In ti žena, si povabljena da premaguješ skušnjava, da bi se neprestano vrtela okrog zunanje lepote. Na veličine tvoje lepote, kaže poleg Jezusa tudi **lepota Marijine notranje veličine in moči.**

V nihanju razpoloženja prepoznaviš izredno moč svojih čutenj. Le če hočeš slediti Marijinemu zgledu, se boš umirila in odkrila svoje temeljno poslanstvo, ki je v tvojem materinstvo. **V tem miru boš lahko postaja duša doma,** kjerkoli boš.

Izreden dar za besedo, ni dar za govorjenje, ampak za poslušanje. Marijin molk, te bo naučil **sočutja in pristnega dialoga,** v katerem boš z moškim našla pravi odgovor zase in zanj.

Jezusovo in Marijino čudovito spremenjenje oz. uresničenje nas vabi, da skupaj s Petrom ob njima postavimo šotor in se spreminjamo v njuno lepoto. Naj bo to naš post!